

Otevřený dopis generálnímu řediteli Českého rozhlasu Peteru Duhanovi
a řediteli Centra uměleckých těles, soutěží a přehlídek Janu Simonovi

16. října 2014

Vážení pánové,

se znepokojením sledujeme poslední dění kolem Dismanova souboru a plně se ztotožňujeme s iniciativou *Zachraňte DRDS* a její peticí.

Je nám líto, že Český rozhlas, jehož si jinak velmi vážíme jako ctihodné instituce hrající nezastupitelnou úlohu v českém veřejném životě, se zařadil po bok ministerstva kultury a některých městských či krajských rad, které lehkovážně, nečekaně, bez vážného důvodu a rozmyslu „odstřelují“ ředitele, šéfy a jiné vedoucí pracovníky kulturních organizací a uměleckých těles pod vágní záminkou zefektivňování činnosti, častěji však vinou lhostejnosti či neznalosti skutečného stavu věcí. Tato tvůrčí tělesa se pak ocitají v organizačním vakuu, personálně a finančně upadají a nejistota a chaos nikterak nepřispívá k jejich dalšímu kvalitativnímu rozvoji. V posledních letech jsme to viděli pohříchu příliš často a jsme šokováni, že k něčemu podobnému došlo i v případě DRDS, na jehož osudu nám obzvláště záleží, neboť podstatným způsobem formoval naše dětství a mládí.

Je zcela evidentní, že žádné umělecké těleso, ať už profesionální, poloprofesionální, či zájmové nemůže existovat bez uměleckého vedení, které mu udává směr a především vtiskává ducha a étos. Představa, že Dismanův soubor může řídit jen manažer či produkční najímající blíže nespecifikovanou skupinu „lektorů“, musí každému, kdo tuší, jak podobné soubory fungují, připadat absurdní.

Patříme ke generaci narozené v letech 1975 až 1980, která zažila jak předchozí vedení v osobě režiséra Jana Bergera, tak následné vedení manželů Fleglových. Rádi bychom tedy připomněli, že manželé Fleglovi zvítězili ve férovém a otevřeném konkurzu a téměř rok se seznamovali s chodem souboru, docházeli na každotýdenní schůzky, navštívili letní soustředění, a předání vedení z rukou Jana Bergera tak bylo pozvolné a plynulé. Působili jsme několik let jako první generace plnoletých asistentů Zdeny a Václava Fleglových a byli jsme svědky toho, jak Dismanův soubor citlivě přetvářeli, otevírali nové možnosti, v dobrém slova smyslu modernizovali, přitom však zachovali jeho základní smysl a tradici. Dovolujeme si tedy ručit za jejich umělecké, organizační a lidské kvality. O to více nás pobuřuje způsob, jakým s nimi bylo nyní naloženo.

Nejsme si jisti, zda jde pouze o nekompetentní byrokratické rozhodnutí, či snahu ušetřit platy uměleckého vedení DRDS. Zdráháme se uvěřit tomu, že by skutečně Český rozhlas chtěl svým postupem přispět k postupnému rozkladu a tichému zániku tohoto renomovaného tělesa, které za 80 let existence vychovalo stovky dětí nejen umělecky, ale především lidsky. Doufáme, že rozvětvená síť bývalých členů všech věků, přátel a rodičů vás přiměje toto rozhodnutí revokovat a že zajistíte kontinuitu uměleckého vedení souboru tak, jak jsme to zažili před pětadvaceti lety.

Věříme v brzké rozvážné řešení.

S úctou

Zdeněk Bartoš, divadelní režisér a umělecký šéf Západočeského divadla v Chebu

Kateřina Oujezdská, castingová režisérka

Daria Špačková, filmová producentka

Klára Tichá, socioložka

Jan Převrátíl, právník

Petra Fabíková, vedoucí produkce

Nikola Hořejš, psycholog

Romana Hladíková, personalistka